

El Guardià dels Camins

CONCHA LÓPEZ NARVÁEZ
CARMELO SALMERÓN

Sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright, queda rigorosament prohibida la reproducció total o parcial d'esta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic. Podran fer-se'n citacions literals sempre que se'n mencione la procedència.

Il·lustració

Rafael Salmerón

Disseny

Alfonso Méndez Publicidad

Edició i producció

Equip Dylar

Fotomecànica

copion

Impressió

Brosmac, S.L.

Dipòsit legal:

ISBN: 978-84-96485-42-6

© Concha López Narváez
i Carmelo Salmerón

© DYLAR Ediciones

Tel.: 902 44 44 13

e-mail: dylar@dylar.es

www.dylar.es

El **Guardià** *dels* **Camins**

CONCHA LÓPEZ NARVÁEZ
CARMELO SALMERÓN

 DYLAR

Concha López Narváez

Concha López Narváez va nàixer a Sevilla. És llicenciada en Història d'Amèrica i durant anys va ser professora de BUP. Des que es dedica a la literatura infantil i juvenil ha publicat ja 22 llibres, i sempre en té algun més entre mans. També és una autora molt premiada: ha aconseguit, per exemple, el premi Lazarillo i la Llista d'Honor de l'IBBY. L'any 1992 va ser triada com a candidata espanyola per al Premi Internacional Andersen.

Carmelo Salmerón

Carmelo és casat amb Concha. Va nàixer a Madrid i, encara que és enginyer de Telecomunicacions, també va sentir el cuquet de la literatura i ha publicat ja sis llibres en col·laboració amb la seua esposa. A més, ha sigut finalista del premi de la CCEI.

Emplena la fitxa

Els autors d'este llibre es diuen

.....
.....

Quin dels dos s'ha dedicat més temps a la literatura infantil i juvenil?

.....

Has llegit algun dels seus contes?
Saps el títol d'un llibre que hagen escrit?

.....
.....

El que més em crida l'atenció és

.....
.....

Juan i Piornilla

Estava el sol cansat d'il·luminar tantes hores seguides i es va tirar a rodar muntanya avall, amb ganes ja de retirar-se. Al seu pas s'allargaven les ombres, les flors es tancaven i també es tancaven les ales de les papallones.

Va ser llavors quan el ramat va tornar dels prats més alts de la serra als prats més baixos.

En els prats de dalt passava tot el dia i en els prats de baix, tota la nit.

Les cabres anaven de tornada, lentament i tranquil·lament, seguint-se les unes a les altres. De tant en tant, es

detenien per a rosegar els brots d'un arbust o alguna herba apetitosa. Les lleugeres dringadisses de les campanetes no trencaven el seré silenci de la vesprada.

Darrere d'elles, sense perdre-les de vista, caminava el pastor. Encara era un xiquet. Tenia onze anys llargs i un nom curt: Juan.

A un costat i a l'altre del ramat anaven també els dos mastins. Com el pastor, no apartaven els ulls de les cabres.

Quan van arribar als prats de baix, el sol s'havia amagat i es va alçar un ventijol alegre que bufava del nord.

El ramat va entrar sol en el tancat que li servia de casa. Juan va entrar també i va tancar el reixat al seu darrere.

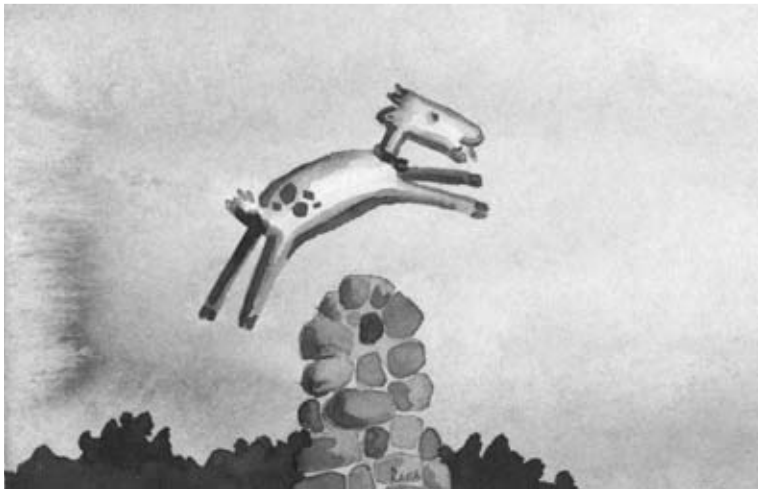
Després va començar a munyir les cabres. La labor era pesada i dura; però també era l'última faena del dia, i Juan sempre la feia amb bon ànim.

Quan a la fi va acabar, la lluna havia eixit i estava plena.

El xiquet pensava que havia arribat l'hora del descans. Però s'equivocava, perquè, precisament llavors, li va donar a la Piornilla per escapar-se i va botar les pedres de la tanca.

Piornilla era una cabra jove i saltadora, de pell negra, tacada de blanc, i banyes xicotetes. Piornilla era la mà dreta del pastor. La causa estava clara: la cabreta era seua. Les altres tenien un altre amo, ell només les cuidava.

Quan es va escapar la cabra, els mastins ni tan sols van lladrar. Estaven bo-

cabadats contemplant la lluna, i encara que Juan els va manar que la seguien, ells no van alçar les orelles. De manera que el pastor va botar la tanca i va córrer darrere de Piornilla muntanya amunt.

La cabra no va anar per les senderes; es va clavar en un estepar, i el pastor —«maleït siga!»— la perdia de vista. La va seguir com va poder —«dring-dring!»— sols guiant-se pel so.

Però a la lluna li va abellir amagar-se entre els núvols i ja no va haver-hi ma-

nera de fer un pas més, les estepes es tancaven al voltant de Juan.

I la cabra allunyant-se —«dring-dring!»— i ell sense poder seguir-la, i cridant-li:

—Maleïda sigues! Piornilla, torna ací, cabra nècia, que t'extraviaràs! Piornilla, que la muntanya és perillosa de nit; hi ha llops, Piornilla!

Però la Piornilla —«dring-dring!»— cada vegada més amunt. Un crit va tallar el silenci de la nit:

—Piornillaaa...!

I a tot açò, la lluna sense eixir.

El pastor no va tindre més remei que baixar la muntanya a trompades, engolint-se els seus sanglots.

Tan bon punt va arribar a la tanca, els gossos van moure la cua.

—Inútils, ganduls! —els va cridar.

Una vegada en la cabanyeta, va deixar eixir la pena:

—On deu estar eixa cabra?... Piornilla,

per què te n'has anat? Què et faltava ací?... I ara, tu, sola en la muntanya... Tant de bo no et trobes amb llops, tant de bo no et trobes un barranc en el camí...

Juan no va poder aclucar els ulls aquella nit. Encara que ell no tenia família ni més casa que la cabanyeta, mai s'havia sentit desgraciat ni sol i, no obstant això, ara la soledat li queia damunt.

La lluna no va eixir fins a la matinada. El xicot la va mirar amb rancor: «En bona hora...!».

Però, eixint el sol, es va sentir un «dring-dring!» muntanya avall. Juan va començar a córrer muntanya amunt.

—Piornillaaa...!

La cabra arribava tan contenta, sense una sola ferida.

El pastor li va acariciar el front, la va besar entre les banyes...

—Però on has estat, punyetera? I què has menjat, que tornes encara més guapa? Broses de lluna plena? Broses plenes de lluna?

